

Hvad den anden Paragraf i Forslaget angaar, som, hvis Udvalgets Forslag bliver godkendt af Thinget, vil blive det endelige Lovforslags § 3, har Udvalget ikke dertil nogen Forandring at foreslaa. Hvad Regjeringsens Forslag her indeholder, er en Udvikelse af det Strafbare eller i alt Fald af det Udtryk, det har faaet, idet der i Stedet for det, ved uterligt Forhold at krænke Blufærdigheden eller give offentlig Forargelse, sættes: ved uterligt Forhold eller ved uanstændige Ord, Lader eller Handlinger at krænke Blufærdigheden eller give offentlig Forargelse. Denne Forandring foreslaas ikke just, fordi der egentlig har været Tvivl hos Domstolene, thi de have i stor Udstrækning anvendt denne Paragraf, der jo ikke har fundet ringe Anvendelse, paa forskjellige Forhold, hvis Inddragelse under Paragrafen nu vil sikkes ved disse Ords Tilføielse. Men da selve Ordene paa Forhaand maa vække nogen Tvivl, om disse Forhold kunne inddrages, og det derfor dog stadig, saa længe det ikke staar der, maa blive usikkert, om Domstolene ville drage dem ind derunder, og i alt Fald, om de ikke ville gjøre det indenfor snævrere Grændser, end Tanken egentlig fører til; er det vistnok fuldstændig rigtigt, naar man ved Revisionen af disse to Paragrafer udtrykkelig optager en saadan Bestemmelse og derved sikrer Paragrafen en Rækkevidde, som den efter sit anerkjendte Synspunkt bør have. — Jeg skal dermed tillade mig at anbefale disse Udvalgets Endringer til Vedtagelse, idet jeg blot skal bemærke, at det naturligvis maa blive Følgen, hvis disse Forslag vedtages, at der — hvad der er glemt her — maa, som et fjerde Endringsforslag komme et Forslag til en forandret Titel, idet Lovforslagets Titel, hvis disse Bestemmelser vedtages, da maa komme til at lyde: Forslag til Lov om en forandret Affattelse af almindelig borgerlig Straffelovs §§ 182, 184 og 185.

Formanden: Titelen rettes jo naturligt ved 3die Behandling.

Blom: Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det Forslag, som her ligger for, ikke giver Anledning til at gaa ind paa en almindelig Drøftelse af, hvorledes Statens Straffemyndighed skal stille sig til Sædelighedsforseelser og Sædelighedsforbrydelser i al Almindelighed. Smidertid tror jeg ikke, at man, naar vi paa enkelte Punkter skulde forandre Paragrafer i denne Straffelov, kunne undlade at tage Hensyn til, hvorledes disse Paragrafer komme til at stemme med de øvrige Bestemmelser, som

Straffeloven indeholder. Jeg kan da sige det strax, at det kommer mig for, at der fremkommer forskjellige Anomalier mellem Straffelovens forskjellige Bestemmelser, naar de her foreliggende ændres saaledes, som de ville blive det ved Lovforslaget, Anomalier, der ikke ere uden Betænelighed, idet jeg forstiller mig, at der deri maa være noget Krænkende for den almindelige Retssbevidsthed, som det jo i alle Henseender er os magtpaaliggende at styrke. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa de Forandringer, der ere foreslaaede af Udvalget til Lovforslagets Paragrafer — jeg anser disse Forandringer for i og for sig at være af mindre Betydning — men skal indskrænke mig til at gennemgaa disse Paragrafer, saaledes som de ville blive, hvis Udvalgets Forslag vedtages. Den første Paragraf gaar efter Udvalgets Forslag ud paa, at der til Straffelovens § 182 skulde knyttes den Bestemmelse, at den, der paa anden Maade — navnlig anden Maade end Stufferi eller lignende Forbrydelser — opfordrer til eller beforder Uædelighed i Kjønnsforholdet, straffes med Fængsel eller under skjærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde. Herved er at bemærke, at efter Straffeloven ere usædelige Handlinger som betjendt ikke undergivne nogen Straf, naar de ikke netop ere af en særegen ondartet Karakter, af en særegen kvalificeret Natur. Nu er Meningen den, at man vil straffe den, som opfordrer til eller beforder Uædelighed i Kjønnsforholdet, altsaa den, som opfordrer til eller beforder en Forseelse, som i sig selv er straffri, og, som jeg ret strax skal komme tilbage til, vil straffe denne Person temmelig haardt. Denne Straffetruffel er ikke betinget derved, at Forseelsen skal være begaaet af Bindshyge, ikke betinget derved, at den skal være foregaaet offentlig, at det skal være en offentlig Opfordring til Uædelighed, men det er i al Almindelighed sagt, at den, som opfordrer til eller beforder Uædelighed i Kjønnsforholdet, skal straffes paa den nærmere angivne Maade. Man maa altsaa sige, at man straffer Opfordring til eller Befordring af de samme Forseelser, som ere straffri. Det forekommer mig, at dette ikke stemmer med, hvad der ellers er det gennemgaaende Princip i vor Straffelovgivning, at Forledelse, Opfordring til en Forseelse straffes mildere end selve Forseelsen, og det er ingentunde ganske ubetydelige Straffe, som denne Udvalgets § 1 dikterer for Opfordring til Uædelighed eller Befordring deraf. Det er Fængsel og under skjærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde. Nu kan man jo aldeles ustraffet forsøre en